

KAUER CSILLA MÁRIA

Halhatatlanságra ítélve

Előtte álltam, dörgő hanggal
Kérdezte, mit tettem, ami jó,

Sokáig tépelődve, fejem lehajtva
Azt feleltem: Szerettem.

Miért?

Önzésből, mert szép volt és kellett,
hogy enyém legyen.

Miért?

Azt mondta: szeret, imád és
hogy hiányzom neki.

Mivel bizonyította szerelmét?

Semmivel, csak boldog voltam,
Ha megfogta a kezem, és
Amikor rám nézett, a
Szemeiben az arcom tükrözött vissza.

S mivel bizonyítottál te?

Semmivel, csak elengedtem,
hogy ne érezze többet a fájdalmamat.

Csak ráncolta redős homlokát,
S hosszan túrva szakállát,
Mindent tudóan hallgatott,
Végül kegyetlen ítéletet alkotott.

Bűneid miatt térj vissza a földre,
Élj tovább, törekedj a
Boldogságra, de nélküle,
S akkor beengedlek a felhők közé,
Élhetsz itt békében velem,
Felejtve a halandóság átkait.

Így ítéltettem
Halhatatlanságra
Ideleenn.
Egyhangú, magányos
Önsajnáltató életem.
Mikor lesz már, hogy feledem,
Mennyire szerettek és szerettem?
S a válasz égetve van a szívemen,
Nem tudlak nem szeretni, kedvesem.

Mint...

Mint fa, minek nincsen koronája,
s epedve várja az újszülött tavaszt.
Mint a nép, kinek nincsen királya,
hogy a pompával megvigasztalja azt.

Mint a cserepesre száradt folyó,
mely esőért esd, hogy medrét töltsse fel.
Mint a tiszta lélekből fakadó szó,
minek álma: hangosan hangozzon el.

Mint az örökké dúló vihar,
mi édes szellő szeretne lenni.
Mint a ritkán fellobbanó szív,
ami csak egyszer akar szeretni.

S míg keresi szerelme tárgyát,
megleli végre lelki nyugalmát.

Nélküled

Nélküled
Meredten nézek a papírra,
nem látom, mi is van ráírva.
Könnytől homályos a szemem,
és a kín vezeti a kezem.
Ez maradt, ennyit érdelek én:
egy semmilyen, üres költemény.

Ne érezzek, ne lássak és ne halljak!
Ezt kívánhatom hát magamnak.
Nem kell étel, sem ital, sem levegő!
Nem kell ruha, se nyakamba kötél és kő!

Jó így. Alázatosan és meztelen.
Tessék, gázoljatok át a lelkemen!

És megy, tovább...
Reggel korán kelek,
és megint munkába megyek...

A legeslegnagyobb feladat:
feladni önmagad.
Aztán valakiért megteszed...
és mégis élni kell,
csak nélküled.